

РЕШЕНИЕ

№ 30467

гр. София, 31.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8824** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „НЮ ПРОДЖЕКТС КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх. „3“, ет. 1, представлявано от М. Д. Р., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221024002166-091-001/03.01.2025 г., издаден от М. И. Д. – началник сектор и орган, възложил ревизията, и Б. Б. Л. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – В. Т., в частта за данъчен период м. декември 2020 г., потвърдена с Решение № 824/10.07.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) – С. при Централно управление (ЦУ) на НАП.

С РА в оспорената част на дружеството са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за м. декември 2020 г. в размер на 8 493,78 лв., произтичащи от неизвършена корекция на ползван данъчен кредит по четири кредитни известия, издадени от „Порше Лизинг БГ“ ЕООД на 16.12.2020 г. във връзка с предсрочно прекратени договори за финансов лизинг, както и лихви за забава в размер на 3 939,70 лв.

Жалбоподателят счита РА в оспорената част за незаконосъобразен и необоснован. Твърди, че процесните кредитни известия не са му били изпращани и не са получени, а за съществуването им узнал едва при извършена от НАП проверка през 2023 г. Позовава се на клаузите на лизинговите договори, съгласно които фактурите и останалите документи се издават електронно, достъпни са в клиентската информационна система „Моят договор“ и за тях се изпраща уведомление на посочения от клиента електронен адрес. Сочи, че в представеното извлечение от

системата „Моят договор“, генерирано на 01.03.2026 г., четирите кредитни известия не фигурират. Поддържа, че писмените обяснения на служител на лизингодателя не доказват конкретното изпращане и получаване на документите, тъй като не са представени електронни съобщения, потвърждения за доставяне или системни дневници, а и второто вещо лице не е установило точната дата на изпращането им. Пзовава се на чл. 78, ал. 2 и ал. 3, чл. 115 и чл. 124, ал. 5 ЗДДС и поддържа, че задължението за корекция възниква само ако получателят действително разполага с издаденото кредитно известие. Сочи Решение № 6858/10.06.2015 г. на ВАС по адм. дело № 4539/2015 г. и твърди, че без доказано съобщаване или връчване на документите не е осъществен фактическият състав, пораждащ задължение за корекция на ползвания данъчен кредит. Излага, че върху кредитните известия е отпечатано основание „Режим на облагане на маржа – стоки втора употреба съгласно чл. 143 ЗДДС“. Според него при този режим се облага само положителната разлика между продажната и покупната цена, поради което посочените в документите отрицателни стойности не могат да бъдат възприети като намаление на данъчната основа и данъка по общия ред.

Оспорва и възприетото от приходните органи данъчно третиране на договорите. Поддържа, че финансовият лизинг включва периодични доставки на услуги по предоставяне на автомобилите за ползване срещу месечни вноски и отделна бъдеща доставка при евентуално придобиване на собствеността срещу остатъчната стойност. Тъй като автомобилите действително са били ползвани през изминалите периоди, счита, че данъчната основа на платените вноски е окончателна и не подлежи на последващо намаляване.

Твърди, че на 16.12.2020 г. икономическите отношения между страните не са били прекратени, а задълженията са били реструктурирани чрез сключването на нови договори за същите автомобили. Според него в стойността по новите договори са включени остатъчните стойности и натрупаните задължения по старите договори, поради което е налице трансформация или новация на дълга, а не разваляне на доставка или намаление на цената по смисъла на чл. 115 ЗДДС. Сочи, че кредитните известия представляват технически документи за закриване на старите партии при лизингодателя, като сумите по тях не са му възстановени и не са приспаднати от дължимото по новите договори.

Пзовава се и на несъответствие между размера на задълженията и стойностите по кредитните известия. В становището си от 02.03.2026 г. изчислява въз основа на извлечението от „Моят договор“, че неплатените главници по старите договори възлизат общо на 27 562,43 лв., докато общата данъчна основа по кредитните известия е 42 468,88 лв. Счита, че това несъответствие поставя под съмнение начина, по който лизингодателят е определил сумите. Пзовава се на първото експертно заключение и на поясненията на вещото лице Т., че от счетоводните данни на жалбоподателя не се установяват задължения, равни точно на сумите по кредитните известия. Оспорва доказателствената стойност на второто заключение, тъй като вещото лице не е проверило общия размер на задълженията му към 16.12.2020 г. при лизингодателя и е основало част от изводите си на обяснения на негов служител.

Поддържа още, че данъчният кредит в размер на 8 493,78 лв. вече е бил проверен, признат и възстановен от НАП с Акт за прихващане или възстановяване № П-22221421047686-004-001/12.04.2021 г. Сочи, че сумата е постъпила по банковата му сметка на 30.04.2024 г., оето според него се установява от представения хронологичен регистър на сметка 453/8 „ДДС за възстановяване“. Счита за недопустимо администрацията първоначално да признае и възстанови данъка, а впоследствие да го установи като задължение с ревизия.

Прави искане съдът да отмени РА в оспорената част. Прави искане за присъждане на направените по делото.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез главен юрисконсулт М. С., оспорва жалбата. Поддържа, че „Порше Лизинг БГ“ ЕООД е издало четирите кредитни известия на 16.12.2020 г., включило ги е в дневника за продажби и справката-декларация за същия данъчен период и е посочило, че документите са изпратени на декларирания от жалбоподателя електронен адрес. Сочи, че по силата на лизинговите договори и приложимите общи условия жалбоподателят се е съгласил документите и съобщенията да му бъдат предоставяни електронно, имал е регистрация и достъп до системата „Моят договор“ и е получавал уведомления на посочения електронен адрес.

Позовава се на данните от информационната система „Контрол“ на НАП, според които доставчикът е отразил кредитните известия в отчетните си регистри за м. декември 2020 г., докато жалбоподателят не ги е включил в дневника си за покупки. Оспорва доказателствената стойност на представеното извлечение от „Моят договор“, тъй като то е генерирано на 01.03.2026 г., не представлява отчетен регистър по ЗДДС и не установява съдържанието на системата през декември 2020 г. и януари 2021 г. Според ответника първоначалните договори са договори за финансов лизинг с безусловно придобиване на автомобилите – вариант А. При предоставянето им са издадени фактури за цялата стойност, начислен е целият ДДС и жалбоподателят е упражнил право на приспадане в пълен размер. С анексите от 16.12.2020 г. договорите са прекратени предсрочно по взаимно съгласие и правото на жалбоподателя да придобие собствеността по тях е отпаднало, поради което е възникнало основание за корекция по чл. 78 и чл. 115, ал. 6 ЗДДС. Излага, че на същата дата са сключени четири нови договора за същите автомобили, издадени са нови фактури с начислен ДДС и жалбоподателят отново е упражнил пълно право на приспадане. Поддържа, че остатъчната главница по прекратените договори е включена при формирането на цената и авансовата вноска по новите договори, поради което без отразяване на кредитните известия жалбоподателят би запазил два пъти данъчен кредит за една и съща икономическа стойност.

Оспорва приложимостта на режима по чл. 143 ЗДДС, тъй като кредитните известия съдържат отрицателна данъчна основа и отрицателен ДДС при ставка 20 на сто и коригират първоначални облагаеми доставки по финансов лизинг, а не продажби на стоки втора употреба по специалния режим. Възражава и срещу част от изводите на първата съдебно-счетоводна експертиза, тъй като вещото лице не е извършило проверка при лизингодателя и в официалните му отчетни регистри, не е установило по надежден начин размера на остатъчните главници и е изразило правни оценки. Позовава се на второто експертно заключение, на отчетните регистри на лизингодателя и на представената от него счетоводна справка.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните и прецени събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от адресата на РА, за когото с акта са установени допълнителни публични задължения, след изчерпване на задължителното административно обжалване по чл. 152 и сл. ДОПК. Решение № 824/10.07.2025 г. частично потвърждава РА, а жалбата до съда е заведена чрез решаващия орган с вх. № ЕВ-55-0001-552/04.08.2025 г. Спазването на срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК не е спорно между страните. Оспорването е насочено срещу потвърдена и подлежаща на съдебен контрол част от РА и е предявено от лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна съдът установява следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221024002166-020-001/30.04.2024 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 ДОПК, е възложена ревизия на „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД за установяване на задължения по ЗДДС за периода от 01.02.2019 г. до 28.02.2023 г. Заповедта е изменена със Заповед № Р-22221024002166-020-002/09.08.2024 г. и Заповед № Р-22221024002166-020-003/16.09.2024 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221024002166-092-001/30.10.2024 г. Срещу доклада е подадено възражение на 20.12.2024 г. след продължаване на срока за възражение. Ревизионното производство е приключило с РА № Р-22221024002166-091-001/03.01.2025 г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК от М. И. Д. като орган, възложил ревизията, и Б. Б. Л. като ръководител на ревизията. РА е изпратен за електронно връчване на 03.01.2025 г., а електронната препратка е активирана и документът е изтеглен на 20.01.2025 г. чрез електронния адрес [електронна поща].

С РА са установени допълнителни задължения по ЗДДС за няколко данъчни периода. Предмет на настоящото дело, съобразно резултата от административното обжалване и очертания от жалбата обхват, са единствено задълженията за м. декември 2020 г. – ДДС в размер на 8 493,78 лв. и лихви в размер на 3 939,70 лв.

Между „Порше Лизинг БГ“ ЕООД като лизингодател и „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД като лизингополучател са били сключени следните четири договора:

Договор за финансов лизинг № 12963/04.01.2016 г. за автомобил V. C. Maxi Kasten, рег. [рег.номер на МПС] . Издадена е фактура № [ЕГН]/04.01.2016 г. с данъчна основа 27 763,17 лв., ДДС 5 552,63 лв. и обща стойност 33 315,80 лв.

Договор за финансов лизинг № 12962/04.01.2016 г. за автомобил V. Transporter Kasten, рег. [рег.номер на МПС] . Издадена е фактура № [ЕГН]/04.01.2016 г. с данъчна основа 35 292,25 лв., ДДС 7 058,45 лв. и обща стойност 42 350,70 лв.

Договор за финансов лизинг № 14616/03.11.2016 г. за автомобил V. Transporter, рег. [рег.номер на МПС] . Издадена е фактура № [ЕГН]/03.11.2016 г. с обща стойност 35 284,21 лв.

Договор за финансов лизинг № 16807/29.08.2017 г. за автомобил A. Q7 e-tron, рег. [рег.номер на МПС] . Издадена е фактура № [ЕГН]/29.08.2017 г. с данъчна основа 87 500,01 лв., ДДС 17 500 лв. и обща стойност 105 000,01 лв.

Всеки от договорите е обозначен като финансов лизинг за безусловно придобиване – вариант А, съответстващ на чл. 26.1.1 от приложимите общи условия. Автомобилите са предадени на лизингополучателя, за цялата им стойност са издадени фактури още при първоначалното предоставяне, а жалбоподателят е осчетоводил автомобилите като транспортни средства и е упражнил право на приспадане на целия начислен по фактурите ДДС. Тези обстоятелства се установяват от договорите, фактурите, счетоводните записвания и приетите експертни заключения и не са спорни.

На 16.12.2020 г. страните са подписали отделен анекс към всеки от четирите първоначални договора. В анексите недвусмислено е записано, че съответният договор за финансов лизинг „се прекратява предсрочно по взаимно съгласие“, като прекратяването настъпва автоматично с подписването. Уговорено е лизингополучателят да заплати дължимите към тази дата суми по съответния договор, общите условия и подадените от него заявления и други документи. Изрично е предвидено, че с прекратяването за лизингополучателя отпада правото да придобие от лизингодателя собствеността върху съответния автомобил.

Във връзка с това „Порше Лизинг БГ“ ЕООД е издало на 16.12.2020 г. следните кредитни известия:

Кредитно известие № [ЕГН]/16.12.2020 г. към фактура № [ЕГН]/04.01.2016 г. по договор № 12963,

с данъчна основа минус 1 075,93 лв., ДДС минус 215,19 лв. и обща стойност минус 1 291,12 лв.
Кредитно известие № [ЕГН]/16.12.2020 г. към фактура № [ЕГН]/04.01.2016 г. по договор № 12962, с данъчна основа минус 1 367,55 лв., ДДС минус 273,51 лв. и обща стойност минус 1 641,06 лв.
Кредитно известие № [ЕГН]/16.12.2020 г. към фактура № [ЕГН]/29.08.2017 г. по договор № 16807, с данъчна основа минус 33 389,23 лв., ДДС минус 6 677,85 лв. и обща стойност минус 40 067,08 лв.

Кредитно известие № [ЕГН]/16.12.2020 г. към фактура № [ЕГН]/03.11.2016 г. по договор № 14616, с данъчна основа минус 6 636,17 лв., ДДС минус 1 327,23 лв. и обща стойност минус 7 963,40 лв.
Общата данъчна основа по четирите кредитни известия е минус 42 468,88 лв., а общият ДДС е минус 8 493,78 лв. Като основание във всеки документ е посочено „Остатък главница предсрочно прекратен договор – вариант А“. На формуляра е отпечатан и текст „Основания за неначисляване на данък: Режим на облагане на маржа – стоки втора употреба съгласно чл. 143 ЗДДС“, но независимо от този текст във всяко кредитно известие е изчислен и посочен със знак минус конкретен ДДС, равен на 20 на сто от отрицателната данъчна основа.

От официално предоставените от НАП дневник за продажбите и справка-декларация на „Порше Лизинг БГ“ ЕООД се установява, че четирите кредитни известия са включени от доставчика за данъчен период м. декември 2020 г. Не се установява подадените от доставчика данни да са резултат от последваща корекция. Твърдението на жалбоподателя в тази насока е предположение, което не се подкрепя от документ за дата на първоначално подаване, уведомление за коригиране или друг официален запис.

На 16.12.2020 г. страните са сключили и четири нови договора за финансов лизинг за същите автомобили:

Договор № 26929 за V. Transporter, рег. [рег.номер на МПС] , със стойност 8 227,50 евро, равностойни на 16 091,59 лв., и срок шест месеца. Издадена е фактура № [ЕГН]/16.12.2020 г. с данъчна основа 13 409,66 лв. и ДДС 2 681,93 лв.

Договор № 26930 за V. C., рег. [рег.номер на МПС] , със стойност 6 615,15 евро, равностойни на 12 938,11 лв., и срок шест месеца. Издадена е фактура № [ЕГН]/16.12.2020 г. с данъчна основа 10 781,76 лв. и ДДС 2 156,35 лв.

Договор № 26931 за V. Transporter, рег. [рег.номер на МПС] , със стойност 10 176,94 евро, равностойни на 19 904,36 лв., и срок дванадесет месеца. Издадена е фактура № [ЕГН]/16.12.2020 г. с данъчна основа 16 586,97 лв. и ДДС 3 317,39 лв.

Договор № 26932 за A. Q7, рег. [рег.номер на МПС] , със стойност 38 056,85 евро, равностойни на 74 432,74 лв., и срок двадесет и един месеца. Издадена е фактура № [ЕГН]/16.12.2020 г. с данъчна основа 62 027,28 лв. и ДДС 12 405,46 лв.

За новите договори са подписани приемо-предавателни протоколи от 16.12.2020 г. Новите фактури са включени от лизингодателя в дневника му за продажби за м. декември 2020 г., а жалбоподателят ги е осчетоводил и е упражнил право на приспадане на целия начислен по тях данък. След изпълнение на новите договори собствеността върху автомобилите с рег. [рег.номер на МПС] и [рег.номер на МПС] е прехвърлена на жалбоподателя на 21.10.2021 г. По договор № 26932 всички дължими от жалбоподателя вноски са изплатени, а собствеността върху автомобила A. Q7 е прехвърлена на „София Плод“ ЕООД на 12.05.2023 г.

Първоначалните и новите договори съдържат клауза „Електронна фактура“. Съгласно нея „Порше“ издава фактурите електронно и те са достъпни за регистрираните клиенти в системата „Моят договор“; уведомяването за електронни документи се извършва чрез посочен от клиента електронен адрес. В общите условия е предвидено, че съобщенията, изпратени на посочения адрес за кореспонденция, включително електронния адрес, се смятат за редовно връчени, когато

може да се установи фактът на изпращането. В договорите е посочен електронен адрес на жалбоподателя, а при част от тях е отразено, че клиентът вече е регистриран в системата.

В отговор на искане на приходната администрация „Порше Лизинг БГ“ ЕООД е посочило, че кредитните известия са изпратени на декларирания от клиента електронен адрес. При извършената от второто вещо лице проверка служител на лизингодателя е дал писмени обяснения от 16.04.2026 г., че всички фактури и кредитни известия са изпращани по електронна поща. За конкретните четири известия е посочено, че най-вероятно са изпратени през първите работни дни на януари 2021 г. от електронната поща на бивш служител, като данните от тази поща са заличени след прекратяване на трудовото му правоотношение съгласно вътрешните правила на групата. По делото не е представено самото електронно съобщение, потвърждение за доставяне, системен дневник или друг технически запис, който да установява точната дата на изпращане и достигането на всяко кредитно известие до жалбоподателя. Извлечението от „Моят договор“, представено от жалбоподателя, от своя страна е генерирано на 01.03.2026 г. и показва съдържанието, достъпно към тази дата, но не удостоверява по несъмнен начин състоянието на системата през декември 2020 г. и януари 2021 г.

В съдебното производство са приети две експертни заключения, като вещите лица са разпитани в открити съдебни заседания.

Първото заключение е изготвено от вещото лице О. Х. Т.. То установява счетоводното отразяване на първоначалните и новите фактури при жалбоподателя, ползването на пълен данъчен кредит по тях, съдържанието на анексите за прекратяване, отсъствието на процесните кредитни известия в счетоводството на дружеството и в представеното извлечение от „Моят договор“. Вещото лице не е могло да определи с точност от счетоводството на жалбоподателя размера на главницата и лихвите, дължими по старите договори към 16.12.2020 г., нито да съпостави изчерпателно сумите по кредитните известия с погасителните планове. Заключението изрично сочи, че в конкретния случай няма основания за неначисляване на данък по режима на маржа за стоки втора употреба. При разпита си на 09.02.2026 г. вещото лице Т. пояснява, че от проверените счетоводни данни не може да установи към 16.12.2020 г. непогасени вноски, равни точно на сумите по четирите кредитни известия. Соци и несъответствие между тези суми и уговорката в анексите, че прекратяването настъпва след пълно погасяване на задълженията по стария договор. Ответникът възразява срещу заключението поради липсата на проверка при лизингодателя и в официалните му отчетни регистри и прави искане за нова експертиза.

Второто заключение е изготвено от вещото лице М. Г. Е. след проверка на документите по делото, официално предоставените от НАП дневник за продажби и справка-декларация на лизингодателя и проверка на място в „Порше Лизинг БГ“ ЕООД. То установява, че кредитните известия и новите фактури са включени от лизингодателя в отчетните регистри за м. декември 2020 г., че договорите съдържат клаузи за електронно предоставяне на документи, че не може да се установи точната дата на изпращане на четирите кредитни известия и че според документите и обясненията на лизингодателя сумите по тях представляват неплатената остатъчна стойност по прекратените договори. Посочено е, че няма парично възстановяване на тези суми, защото те не са били платени като лизингови вноски, а при формиране на стойностите по новите договори са отчетени остатъчни стойности по старите договори и натрупани задължения с ДДС. При разпита вещото лице Е. пояснява, че не е проверявало системата „Моят договор“, а е работило по документите, договорите и данните, получени при лизингодателя. По повод Договор № 12963 посочва като пример, че след погасяването на вноска № 58 по погасителния план остава стойност, за която е издадено кредитното известие, и че служителят на лизингодателя е обяснил сумите като остатъчни стойности и неплатени задължения по старите договори. Вещото лице уточнява, че не

е изисквало отделни счетоводни справки за общите неплатени задължения на жалбоподателя към 16.12.2020 г., тъй като това не е било сред поставените му задачи.

След този разпит жалбоподателят оттегля искането си за допълнителна задача към експертизата и прави искане по чл. 192 ГПК от лизингодателя да бъдат изискани счетоводни справки за задълженията му към 16.12.2020 г. по всеки от четирите договора. С писмо от 28.05.2026 г. „Порше Лизинг БГ“ ЕООД представя счетоводна справка, която е приета в заседанието на 15.06.2026 г. Жалбоподателят възразява, че справката не дава точна представа за общите му задължения към релевантната дата, но не оспорва приемането ѝ и посочва, че отразените суми са остатъчни стойности по лизинговите договори.

Съдът кредитира първото заключение в частта му относно извършените при жалбоподателя счетоводни записвания, липсата на осчетоводяване на кредитните известия, съдържанието на договорите и анексите и отсъствието на основание за режима на маржа. Не възприема правните оценки на вещото лице относно законосъобразността на издаване на кредитните известия, защото разрешаването на този въпрос е от компетентността на съда. Отчита и ограничението, изрично посочено от самото вещо лице – че без проверка при лизингодателя и в официалните му отчетни регистри не може да се установи точният размер на остатъчните задължения. Устното пояснение, че върху известията било вписано основание „непогасена последна вноска“, не съответства на съдържанието на самите документи, в които е посочено „Остатък главница предсрочно прекратен договор вариант А“, поради което не се възприема в тази му част.

Съдът кредитира второто заключение в частта, основана на официалните отчетни регистри, договорите, погасителните планове и проверката при лизингодателя. Не придава самостоятелна доказателствена сила на предадените на вещото лице устни обяснения на служители, а ги съпоставя с първичните документи, официалните регистри и допълнително изисканата счетоводна справка. Устно посоченото при разпита число 661,28 евро по договор № 12963 се различава от записаната в кредитното известие обща сума 1 291,12 лв., равностойна на 660,14 евро, поради което точният размер се приема от самия първичен данъчен документ, а не от устното аритметично пояснение. Допуснатите в писменото изложение технически неточности относно една дата и повторено число при описанието на Договор № 14616 също не засягат отговорите на поставените задачи, защото номерата и стойностите на кредитните известия се установяват пряко от документите и официалния дневник за продажби.

Писмените обяснения на служител на „Порше Лизинг БГ“ ЕООД са доказателство за обичайния начин на изпращане на документите, но не са достатъчни сами по себе си да докажат точна дата и фактическо достигане на всяко кредитно известие. В тази част съдът не възприема предположението „най-вероятно първите работни дни на януари 2021 г.“ като доказан конкретен факт. Същевременно липсата на запазен технически запис не опровергава доказаните с първичните документи факти на прекратяване на старите договори, издаване на кредитните известия, включването им от доставчика в отчетните регистри и сключването и данъчното третиране на новите договори.

Представеното от жалбоподателя извлечение от „Моят договор“ доказва, че към 01.03.2026 г. в генерираната справка не са визуализирани процесните кредитни известия. То не е отчетен регистър по ЗДДС и не съдържа удостоверяване на непроменеността на данните за период от повече от пет години. Поради това не може само по себе си да установи отрицателния факт, че документите никога не са били достъпни или изпратени по другия уговорен канал – електронна поща.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на

ревизионния акт, като проверява издаден ли е той от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. На основание § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК са относими и критериите по чл. 146 АПК. Проверката обхваща всички основания за незаконосъобразност, независимо че жалбоподателят развива подробно възражения предимно по приложението на материалния закон и доказването.

По отношение на компетентността на издателите на ревизионния акт съдът намира следното:

Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и от ръководителя на ревизията. Процесният РА № Р-22221024002166-091-001/03.01.2025 г. е издаден от М. И. Д. – началник сектор и орган, възложил ревизията, и Б. Б. Л. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. Ревизията на „НЮ ПРОДЖЕКТС КОНСУЛТ“ ЕООД е възложена със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221024002166-020-001/30.04.2024 г., издадена от М. И. Д., в качеството ѝ на заместник на К. Т. Ч. – началник сектор при ТД на НАП – В. Т. Със заповедта за ръководител на ревизията е определен Б. Б. Л. – главен инспектор по приходите, а като втори член на ревизионния екип – Н. Я. Х., главен инспектор по приходите. Първоначално определеният обхват на ревизията е за установяване на задължения по ЗДДС за периода от 01.02.2019 г. до 28.02.2023 г. ЗВР е изменена със Заповед № Р-22221024002166-020-002/09.08.2024 г. и Заповед № Р-22221024002166-020-003/16.09.2024 г., издадени от М. И. Д., без промяна в състава на ревизионния екип и в определения негов ръководител. Правомерността на заместването на К. Ч. от М. Д. към датата на издаване на първоначалната ЗВР се установява от представените по административната преписка заповеди - със Заповед № 547/17.06.2020 г. на директора на ТД на НАП – В. Т., издадена на основание чл. 11, ал. 1 ЗНАП и чл. 84 ЗДСл, на М. Д. е възложено да изпълнява служебните задължения на К. Ч. при неговото законоустановено отсъствие. Със Заповед № 2489/23.04.2024 г. на К. Ч. е разрешен отпуск за два работни дни – от 30.04.2024 г. до 02.05.2024 г. включително, като изрично е определено през този период той да бъде заместван от М. Д.. Следователно към 30.04.2024 г., когато е издадена първоначалната ЗВР, заместването е било надлежно възникнало и М. Д. е разполагала с правомощията на замествания орган. По делото е представена и Заповед № РД-01-1019/06.11.2023 г. на директора на ТД на НАП – С., издадена на основание чл. 11, ал. 3 ЗНАП във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК и Заповед № 3-ЦУ-2303/06.11.2023 г. на заместник изпълнителния директор на НАП. С нея М. И. Д., посочена под № 10, е определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК по отношение на лицата, за които съгласно Заповед № 3-ЦУ-2303/06.11.2023 г. не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК. На същата е възложено и упражняването на правомощията по чл. 7, ал. 3 ДОПК. Със Заповед № 3-ЦУ-2303/06.11.2023 г. на заместник изпълнителния директор на НАП Г. Д. (л. 25 – л. 27), издадена на основание чл. 12, ал. 6 ДОПК и Заповед № 3ЦУ-ОПР-24/15.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, като органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК, са определени служители от различни териториални дирекции. Сред служителите от ТД на НАП – В. Т. изрично са посочени Б. Б. Л. – главен инспектор по приходите, и М. И. Д. – началник сектор „Ревизии“. Съгласно заповедта посочените органи по приходите осъществяват правомощията си по чл. 12, ал. 1 ДОПК на територията на цялата страна, независимо от определената по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК компетентност. Правомощието на заместник изпълнителния директор Г. Д. да издаде тази заповед произтича от приложената Заповед № 3ЦУ-ОПР-24/15.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, издадена на основание чл. 12, ал. 6 ДОПК и чл. 10, ал. 8 и ал. 9 ЗНАП. Конкретното възлагане на ревизията на жалбоподателя на екип от ТД на НАП – В. Т. се установява от Заповед № 3-ЦУ-919/30.04.2024 г. на заместник изпълнителния директор на НАП Е. Н. (л. 28), издадена на основание чл. 10, ал. 9 ЗНАП във връзка със Заповед за оправомощаване

№ 3ЦУ-ОПР-14/16.04.2024 г. С нея е наредено служителите на териториалните дирекции на НАП, посочени, наред с останалите, и в Заповед № 3-ЦУ-2303/06.11.2023 г., да осъществяват производства по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложението към заповедта, за които компетентна съгласно чл. 8 ДОПК е ТД на НАП – С.. В приложението към Заповед № 3-ЦУ-919/30.04.2024 г. изрично е посочено „НЮ ПРОДЖЕКТС КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като ревизията му е разпределена на екип от ТД на НАП – В. Т..

Въпросът за действителността на ревизионен акт, издаден вследствие на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на НАП, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 ЗНАП, по отношение на лице, за което съгласно чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората териториална дирекция, е разрешен с Тълкувателно решение № 3/26.06.2025 г. по тълкувателно дело № 2/2024 г. на Общото събрание на Първа и Втора колегия на Върховния административен съд. Съгласно даденото задължително тълкуване издаденият при такава организация на ревизионното производство ревизионен акт е действителен административен акт.

При тези данни съдът приема, че ревизията е възложена от надлежно оправомощен орган по приходите, на изрично определен за конкретното производство екип, а процесният РА е издаден от органа, възложил ревизията, и от определения с нея ръководител на ревизията. Поради това издателите на РА са разполагали с необходимата материална, териториална и функционална компетентност и не е налице основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 1 АПК.

Спазена е предвидената от закона писмена форма. ЗВР, РД и РА съдържат изискуемите реквизити по чл. 113, чл. 117 и чл. 120 ДОПК. В ревизионния акт са посочени издателите, ревизираното лице, обхватът на ревизията, установените задължения, фактическите и правните основания за издаването му. Ревизионният доклад, който представлява неразделна част от ревизионния акт по смисъла на чл. 120, ал. 2 ДОПК, съдържа подробно изложение на извършените процесуални действия, събраните доказателства, направените констатации и правните изводи на органите по приходите.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на ревизионния акт в оспорената му част. Ревизията е възложена с надлежна заповед, изменена в хода на производството, съставен е ревизионен доклад, на дружеството е предоставена възможност да представя документи и обяснения и да възрази срещу доклада, подаденото възражение и допълнителните документи са обсъдени при издаването на РА. Актът е връчен електронно, а срещу него е проведено административно обжалване.

Липсата на технически запис за конкретната дата на изпращане на кредитните известия е доказателствен въпрос по материалноправния спор, а не съществено нарушение при издаването на РА. Приходните органи са събрали самите кредитни известия, договорите, анексите и данните от отчетните регистри на доставчика и получателя. Жалбоподателят е бил уведомен за констатациите и е могъл да ги оспори. Не е налице нарушение, което да е ограничило защитата му или при спазването на което би могло да се достигне до различен по съдържание административен акт. Основание по чл. 146, т. 3 АПК не е установено.

Към 16.12.2020 г. чл. 78, ал. 2 ЗДДС задължава регистрираното лице да коригира размера на ползания данъчен кредит при изменение на данъчната основа, разваляне на доставката или промяна на вида на доставката. Съгласно ал. 3 корекцията се извършва в данъчния период, през който е възникнало съответното обстоятелство, с отразяване на документа по чл. 115 или на новия документ по чл. 116 в дневника за покупките и справката-декларация.

По силата на чл. 115, ал. 1 ЗДДС при изменение на данъчната основа или при разваляне на

доставка, за която е издадена фактура, доставчикът издава известие към фактурата. Съгласно ал. 3 при намаление на данъчната основа или разваляне на доставка се издава кредитно известие. Специалното правило на чл. 115, ал. 6 ЗДДС предвижда, че при прекратяване или разваляне на договор за лизинг по чл. 6, ал. 2, т. 3 доставчикът издава кредитно известие за разликата между данъчната основа на доставката и сумата, която задържа въз основа на договора, без данъка върху добавената стойност. Чл. 124, ал. 5 ЗДДС задължава получателя да отрази получените кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период, през който са издадени.

Тези национални правила транспонират принципите на чл. 14, пар. 2, б. „б“, чл. 90 и чл. 184 – чл. 186 от Директива 2006/112/ЕО. Първоначално определената сума за приспадане се коригира, когато е по-голяма или по-малка от тази, на която данъчнозадълженото лице има право; корекция се прави по-специално, когато след декларацията настъпи промяна във факторите, използвани за определяне на приспадането, включително при анулиране на покупката или намаление на цената. Първият спорен въпрос е как следва да бъдат квалифицирани първоначалните лизингови договори. Доводът на жалбоподателя, че всеки договор включва поредица от самостоятелни услуги за ползване и едва бъдеща доставка на автомобила, не съответства на договореното и на фактическото му данъчно третиране. Четирите договора са изрично определени като финансов лизинг за безусловно придобиване – вариант А. Те не предоставят на лизингополучателя свободен избор след изтичането на срока да откаже придобиването срещу значително отделно плащане. При предаването на всеки автомобил е издадена фактура за цялата стойност и е начислен целият ДДС, а жалбоподателят е приспаднал данъка в пълен размер и е завел автомобила като транспортно средство. Следователно страните са третирали фактическото предоставяне като доставка на стока по чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, а не като ежемесечни услуги.

Този извод е в съответствие с Решение на СЕС от 04.10.2017 г. по дело C-164/16, M.-B. F. S. UK, EU:C:2017:734. В точки 29 – 35 Съдът приема, че за квалификацията по чл. 14, пар. 2, б. „б“ от Директива 2006/112 са релевантни изричната уговорка за прехвърляне на собствеността и обстоятелството, че при нормално изпълнение правото на собственост преминава автоматично най-късно с последната вноска. При процесния вариант А тези белези са налице в по-висока степен от разгледаната в решението опция: придобиването е безусловно при изпълнение, а не оставено на последващ свободен избор. Ето защо остатъчната главница не е цена на отделна, все още невъзникнала доставка, а неплатена част от цената на вече възникналата при предаването доставка на стока.

Вторият въпрос е дали на 16.12.2020 г. е настъпило обстоятелство за корекция. Отговорът следва пряко от анексите. Страните не са използвали двусмислена формулировка за разсрочване или изменение на падежи, а са уговорили, че всеки стар договор „се прекратява предсрочно по взаимно съгласие“ и че правото на лизингополучателя да придобие собствеността по него отпада. Това е именно хипотезата, за която чл. 115, ал. 6 ЗДДС урежда специален начин за издаване на кредитно известие. На същата дата лизингодателят е издал документите за неплатените остатъчни главници.

Липсата на паричен превод към жалбоподателя не променя извода. Кредитните известия не връщат платена цена, а намаляват първоначално фактурираната данъчна основа с частта, която поради прекратяването няма да бъде платена по старите договори. Самите известия определят тази част като „остатък главница“, а това се потвърждава от погасителните планове, второто експертно заключение и допълнително представената от лизингодателя счетоводна справка. Именно защото сумите не са били платени по старите договори, няма фактическо възстановяване в пари. Икономическият ефект е отпадане на част от първоначално фактурираното задължение, а чл. 115, ал. 6 ЗДДС не поставя издаването на кредитното известие в зависимост от предварително

връщане на парична сума.

Третият въпрос е значението на новите договори. Новите договори не доказват, че старите са продължили. Напротив, те са самостоятелни договори с нови номера, нови стойности, нови срокове, нови погасителни планове, нови приемо-предавателни протоколи и нови фактури. Те са сключени след изричното прекратяване на старите договори и са осчетоводени от жалбоподателя като нови доставки, по които е упражнено ново пълно право на приспадане. Не е налице доказана новация по чл. 107 от Закона за задълженията и договорите. Новацията не се предполага и изисква ясно намерение старото задължение да бъде погасено чрез замяната му с ново. Анексите съдържат обратната конструкция: изрично прекратяване на стария лизинг при запазване на задължението да бъдат платени дължимите по него суми, последвано от ново финансиране. В новите договори няма клауза, че се новират всички задължения по старите или че старите доставки остават непроменени за целите на ДДС.

Дори обстоятелството, посочено от лизингодателя и второто вещо лице, че стойностите по новите договори включват остатъчни стойности и натрупани задължения, не води до различен данъчен резултат. То обяснява икономическото формиране на новата цена, но не заличава прекратяването на първоначалните доставки. За целите на ДДС старият данъчен кредит следва да се приведе в съответствие с намалената стара данъчна основа, а данъчният кредит по новите фактури се преценява самостоятелно. Противното би позволило жалбоподателят да запази пълното приспадане по старите фактури и едновременно да приспадне пълния данък по новите фактури, макар неплатената остатъчна част от старите доставки да е включена в новото финансиране.

Механизмът на корекциите има именно функцията да предотврати такова несъответствие. В Решение от 28.05.2020 г. по дело C-684/18, W. Comm T., EU:C:2020:403, т. 31 – 38, СЕС приема, че корекцията е неразделна част от режима на приспадане и цели окончателното приспадане да съответства на това, на което лицето би имало право, ако последващата промяна във факторите е била известна отначало. Формалната нередовност или липсата на отделна коригираща фактура не освобождава получателя от материалното задължение за корекция, когато намалението на данъчната основа е настъпило.

Сходно разрешение за последиците от прекратяване на финансов лизинг и неизвършена корекция от получателя е дадено с Решение № 6846/08.06.2021 г. на ВАС по адм. дело № 7293/2020 г., с което е оставено в сила Решение № 263/17.02.2020 г. по адм. дело № 2547/2019 г. на Административен съд – Бургас. В това производство е прието, че при договор, третиран като доставка на стока с пълно начисляване и приспадане на ДДС, последващото прекратяване и издаденото за остатъчната главница кредитно известие поражда корекция по чл. 78 и чл. 115, ал. 6 ЗДДС. Различията във вида на лизинговия актив и конкретния начин на съобщаване не променят относимия материалноправен принцип.

Четвъртият спорен въпрос е дали недоказаното конкретно получаване на кредитните известия изключва корекцията. Съдът приема, че по делото не е доказана с технически запис точната дата, на която четирите документа са изпратени и достигнали до електронната поща или системния профил на жалбоподателя. Това обаче не означава, че материалното право на приспадане остава непроменено независимо от прекратяването.

Следва да се разграничат две задължения. Чл. 124, ал. 5 ЗДДС урежда формалното отразяване на получен кредитен документ в отчетния регистър. Чл. 78, ал. 2 ЗДДС, тълкуван в светлината на чл. 184 и чл. 185 от Директива 2006/112, урежда материалното задължение окончателният размер на приспадането да бъде коригиран, когато факторите, върху които е изчислен, са се изменили. Ревизионният акт не налага административно наказание за закъсняло отразяване на получен документ, а определя правилния данъчен резултат след обективно настъпила и известна на

жалбоподателя промяна.

Жалбоподателят е страна по четирите анекса от 16.12.2020 г. и е знаел, че старите договори се прекратяват и че правото му да придобие собствеността по тях отпада. На същата дата е подписал нови договори за същите автомобили, получил е нови фактури и е упражнил пълно право на приспадане по тях. Следователно той е знаел всички материални обстоятелства, които налагат привеждане на старото приспадане в съответствие с променената данъчна основа. Не може да черпи право да запази по-високия данъчен кредит само от твърдяна липса на достъп до документа, издаден именно за данъчното оформяне на подписаното от него прекратяване.

Чл. 78, ал. 3 ЗДДС определя начина, по който корекцията следва да бъде извършена доброволно – чрез отразяване на документа. Той не превръща физическото или електронното държане на формуляра в материалноправно основание за запазване на приспадане, което по размер вече надвишава дължимото. Подобно тълкуване би противоречало на чл. 184 и чл. 185 от Директивата и на принципа на данъчен неутралитет, тъй като крайният данъчен резултат би зависел не от действителната цена на доставката, а от движението на коригиращия документ между страните.

Цитираното от жалбоподателя Решение № 6858/10.06.2015 г. на ВАС по адм. дело № 4539/2015 г. не обосновава различен извод. Дори да се приеме изложеното от жалбоподателя разбиране, че получаването е необходимо, за да може лицето фактически да изпълни задължението си за отразяване по чл. 124, ал. 5 ЗДДС в конкретния период, от него не следва право да се запази данъчен кредит след доказано прекратяване на доставката и ново пълно приспадане за същия актив. Настоящият спор не е за санкция поради неизпълнимо към момента счетоводно действие, а за установяване на размера на данъчното задължение в ревизионно производство, при което са налице самите кредитни известия и всички материални факти по корекцията.

Петият спорен въпрос е приложимостта на режима на маржа. Доводът е неоснователен. Четирите документа съдържат конкретна отрицателна данъчна основа и конкретен отрицателен ДДС при ставка 20 на сто. Общият размер на данъка – 8 493,78 лв. – е точно 20 на сто от общата отрицателна основа 42 468,88 лв. О. стандартен текст за режим на маржа е в явно противоречие с числовото съдържание и с посоченото конкретно основание „Остатък главница предсрочно прекратен договор – вариант А“.

Предмет на кредитните известия не е нова продажба на употребявани автомобили от дилър по чл. 143 ЗДДС, а корекция на първоначални фактури за финансов лизинг, по които ДДС е начислен по общия ред и приспаднал от жалбоподателя. Не са доказани и предпоставките по чл. 143, ал. 1 ЗДДС относно качеството на дилъра и начина, по който стоките са били придобити от посочените в нормата доставчици. Първото вещо лице изрично е заключило, че основания за неначисляване на данък по режима на маржа няма. Следователно твърдението в писмените бележки, че експертизата е потвърдила обратното, не съответства на съдържанието на заключението.

Шестият въпрос е размерът на корекцията. Размерът се установява пряко от четирите кредитни известия, първоначалните фактури и официалния дневник за продажби на лизингодателя. Второто вещо лице е проследило стойностите по договорите и погасителните планове и ги е определило като неплатени остатъчни стойности. При разпита ѝ е изяснено, че тя не е проверявала отделно общото счетоводно салдо на всички задължения на жалбоподателя към 16.12.2020 г. Това ограничение не обезсилва извода относно сумите по самите кредитни известия, тъй като общото салдо може да включва и други падежирали вноски, лихви и вземания, различни от остатъка на главницата, за който са издадени процесните документи.

Първото вещо лице също не е достигнало до противоположен точен размер. Както в писменото заключение, така и при разпита си то заявява, че от счетоводството на жалбоподателя не може да определи с точност главницата и лихвите към 16.12.2020 г.; устното му заключение е, че не

намира салда, равни точно на сумите по известията. Това доказва несъвпадение между общите счетоводни задължения, видими при жалбоподателя, и отделната коригирана остатъчна главница, но не доказва друг конкретен размер на намалението на данъчната основа. Изисканата след разпита на второто вещо лице справка от „Порше Лизинг БГ“ ЕООД също е относима към остатъчните стойности, макар да не дава пълна картина на всички видове задължения на клиента. Собственото изчисление на жалбоподателя за обща неплатена главница 27 562,43 лв. е основано на справка от клиентска система, изготвена през 2026 г., и не е подкрепено с пълна съпоставка на падежите, начисленията, лихвите и счетоводните партиди на лизингодателя. Наличието на различни салда в клиентската справка не опровергава сумите в първичните данъчни документи. Освен това стойността по нов договор може да включва както остатъчна главница, така и други натрупани задължения; тя не следва механично да съвпада нито с отрицателната основа по кредитното известие, нито със салдо, визуализирано години по-късно. Общият ДДС по четирите известия е правилно изчислен на 8 493,78 лв.

Седмият въпрос е значението на твърдения предходен акт за прихващане или възстановяване. На първо място, самият АПВ № П-22221421047686-004-001/12.04.2021 г. не е представен, поради което не е доказано, че при проверката са изследвани процесните кредитни известия и е формиран изричен правен извод, че корекция не се дължи. Счетоводният регистър на жалбоподателя не може да установи съдържанието на административния акт. Освен това, дори да се приеме, че заявеният за възстановяване данък е бил възстановен след проверка, това не пречи последващото установяване на задължения с ревизия. Чл. 129, ал. 3 ДОПК изрично предвижда: „Независимо от извършването на прихващане или възстановяване, включително когато актът по ал. 2, изречение първо е обжалван, задълженията за данък или задължителни осигурителни вноски подлежат на установяване чрез извършване на ревизия.“ Актът за прихващане или възстановяване не формира сила на пресъдено нещо относно данъчните задължения за периода и не дерогира правомощието за ревизия. Поради това не е налице твърдяното недопустимо противоречие в действията на администрацията.

В Решение от 03.07.2019 г. по дело С-242/18, UniCredit Leasing, EU:C:2019:558, т. 36 – 43, СЕС подчертава, че чл. 90, пар. 1 от Директива 2006/112 изисква данъчната основа да следва действително получената насрещна престация и че стабилността на предходен ревизионен акт сама по себе си не може да попречи на последващо намаляване при разваляне на финансов лизинг. По аргумент от същия принцип предходно възстановяване също не може да запази у получателя приспадане над размера, съответстващ на окончателната данъчна основа. Националният закон урежда именно това с чл. 129, ал. 3 ДОПК.

Поради изложеното съдът приема, че на 16.12.2020 г. е настъпило изменение на факторите, определящи размера на ползвания по първоначалните фактури данъчен кредит, и жалбоподателят е бил длъжен да го коригира с общо 8 493,78 лв. Неизвършването на корекцията е довело до деклариране на по-нисък от дължимия данък за м. декември 2020 г. РА в оспорената част съответства на чл. 78, ал. 2 и ал. 3, чл. 115, ал. 6 и чл. 124, ал. 5 ЗДДС, тълкувани в светлината на чл. 184 – чл. 186 от Директива 2006/112. Лихвите в размер на 3 939,70 лв. са акцесорно задължение. Те са начислени върху установения ДДС за периода на забава на основание чл. 175 ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. Жалбоподателят не сочи конкретна аритметична грешка в изчислението. След като главното задължение е законосъобразно установено, законосъобразно са определени и лихвите.

Целта на правилата за корекция е да осигурят точност и неутралност на системата на ДДС, така че окончателното приспадане да съответства на действителната данъчна основа след настъпилите промени. Оспорената част на РА преследва именно тази цел. Тя не отнема данъчен кредит поради

формално нарушение или поради поведение на доставчика, а премахва несъответствието, при което е запазено пълно приспадане по прекратените договори и е упражнено ново пълно приспадане по новите договори за същите автомобили. Актът не е издаден за чужда на закона цел и не е налице основание по чл. 146, т. 5 АПК.

При този изход на делото и предвид своевременното направеното искане, на Националната агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя на 102,26 евро.

По делото е представен и документ за внесен от ответника депозит за съдебно-икономическата експертиза в размер на 300 евро. В устните състезания ответникът е поискал конкретно само юрисконсултско възнаграждение, но не и възстановяване на внесенния депозит, поради което последният не следва да се присъжда служебно.

Водим от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „НЮ ПРОДЖЕКТС КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221024002166-091-001/03.01.2025 г., издаден от М. И. Д. – началник сектор и орган, възложил ревизията, и Б. Б. Л. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – В. Т., в частта за данъчен период м. декември 2020 г., потвърдена с Решение № 824/10.07.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на НАП, с която са установени допълнителни задължения за данък върху добавената стойност в размер на 8 493,78 лв. и лихви в размер на 3 939,70 лв.

ОСЪЖДА „НЮ ПРОДЖЕКТС КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх. „З“, ет. 1, да заплати на Национална агенция за приходите, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест еврацента).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд чрез Административен съд – София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните по реда на чл. 137 АПК във връзка с § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК.

СЪДИЯ: